

Digue'm on vius i et diré què votes!

dimecres, 02 maig de 2007

La crònica electoral d'aquesta setmana no pretén preveure resultats futurs sinó veure la distribució geogràfica del comportament electoral dels barcelonins. En el cas del Cap i Casal, les diferències econòmiques per districtes són prou manifestes. Així, Sarrià-Sant Gervasi i Nou Barris se situen en els extrems de major i menor poder adquisitiu. Això es nota en el preu dels pisos i també, lògicament, en el comportament electoral. Els partits conservador i liberals tendiran a treure més bons resultats als barris benestants, mentre que els partits d'esquerra ho faran als barris més humils. A Barcelona, el nivell adquisitiu no és l'única variable explicativa del diferent comportament electoral. Els percentatges d'ús del català i la personalitat de cada barri (moment de formació, història recent, estructura associativa...) és un element tant o més important per explicar aquestes diferències.

Aquestes importants variacions del comportament electoral ja es noten en els districtes i encara són més rellevants si analitzem els resultats per àrees més petites, com ara les zones estadístiques o les zones de recerca.

Fent un cop d'ull als vuit mapes electorals publicats al lloc web d'Estadística de l'Ajuntament de Barcelona (percentatges obtinguts dels sis partits parlamentaris més el de la participació i el de l'abstenció) podem agrupar-los en quatre, que ens dibuixen quatre models de distribució del vot, dos dels quals són el negatiu dels altres dos.

En primer lloc trobem el mapa de distribució de vot de CiU, que és pràcticament el mateix que el mapa de la participació electoral. Allà on es vota més, és on CiU treu millors resultats. Aquesta coincidència és rellevant sobretot en les eleccions al Parlament, però també en totes les altres convocatòries. És la Barcelona catalanoparlant amb poder adquisitiu alt. CiU i la participació obtenen els seus màxims resultats als districtes de Sarrià-Sant Gervasi i també a l'Eixample i Les Corts.

Si girem com un mitjó el mapa d'aquesta Barcelona benestant ens sortirà el mapa dels resultats que obté el PSC i també l'abstenció. Els socialistes treuen els seus millors resultats en els barris on es vota menys, al nord est de la ciutat, a Nou Barris, i zones amb

característiques semblants com Horta-Carmel, Vall d'Hebró o La Verneda. Els seus pitjors resultats, òbviament, a Sarrià Sant Gervasi.

En tercer lloc, trobem el mapa de percentatge de vots del PP que s'assembla molt al de Ciudadanos, formació que obtingué els seus màxims resultats a Pedralbes. El vot espanyolista és present a tota la ciutat però les seves puntes les trobem en els barris amb més i menys poder econòmic: Sarrià Sant Gervasi i Nou Barris, i a d'altres zones amb important presència castellanoparlant com Vall d'Hebró o La Sagrera.

Finalment veiem el mapa de la Barcelona menestral, el negatiu exacte de la Barcelona espanyolista i que té l'epicentre a la Plaça del Sol de la vila de Gràcia. És la Barcelona d'ERC i, cada vegada més, també la d'ICV. Des de fa uns deu anys l'electorat d'ICV a Barcelona s'assembla molt a l'electorat d'ERC per localització geogràfica, però també per edat i nivell d'estudis. ERC i ICV tenen els seus punts forts al centres històrics de Gràcia i Sants, i també a altres barris de nivell adquisitiu mitjà i amb forta presència catalanoparlant (Poble Nou, Clot Guinardó...). Els seus pitjors registres allà on millor els va al PP i a Ciudadanos. La única diferència rellevant entre ERC i ICV és que els ecosocialistes tenen bons resultats a Ciutat Vella.

En definitiva, no podem preveure el vot d'una persona perquè visqui en un barri o en un altre, però sí que coneixent les característiques globals d'una població (llengua i poder adquisitiu) podem deduir quins són els partits que hi obtindran millors resultats.